

220. O Frihed! o, du søde.

Allegro energico.

J. P. E. Hartmann.

fp *p*

1. O Fri - hed! o, du sø-de, min Læng-sel og min Lyst! op - standen fra de *cresc.* *p*

f dø-de, vel - kommen ved mit Bryst! vel - kom - men ved mit Bryst! ud - *p*

re - vet af min Vaan - de, mod - tag mig i din Favn! saa læn-ge *cresc.*

led. * *led.*

jeg kan aan-de, lov-pri-ser jeg dit Navn, saa læn-ge jeg kan aan-de, *mf*

lov-pri-ser jeg dit Navn.

2. Jeg ser de grønne Dale,
 jeg ser det lyse blaa,
 de hulde Nattergale
 jeg atter hører paa:
 Jeg bader mig i Luften,
 paa Græsset tør jeg gaa,
 jeg drikker Rus i Duften
 af Blomster og af Straa:

3. Sol kysser mine Kinder
 med blide Øjekast,
 og kraftigt Blodet rinder,
 og Foden træder fast:
 O, Frihed! Slip mig ikke,
 men lad, saa rig som god,
 mig ved dit Hjerter drikke
 til hele Livet Mod.:

Chr. Winther.

221. Og det var den unge Hr. Pederssøn.

Moderato.

(Sejladsen.)

Dansk Folkemelodi.

1. Og det var den un - ge Hr. Pe - ders - søn, saa

fro han gan-ger sig til Stran-den ned; der la-der han byg - ge saa

ko - ste - ligt et Skib, det bed - ste, som no - gen Tid var set.

2. Og Skibet var ud af Valdneðtræ,
 og alle Master vare ligesaa;
 og Vimplerne var af det dyre, røde Guld,
 og Silkesejl der hang ved Raa.

3. Saa letted de Anker og hissede Sejl,
 for Vinden den var baade stærk og god;
 og Skibet det skar gennem Bølgerne de blaa,
 saa Skummet efter dennem stod.

4. Det var baade Skipper og Styresmand,
 de spilled Guldterning over Bord;
 men det var den usselig' liden Kokkedreng,
 de satte til at styre Ror.

5. Og Solen den skinned, og Bølgen den sang;
 det var forvist saa lystelig en Færd;
 de spilled Guldterning og drukte røden Vin,
 til Snækken landede paa et Skær.

6. Herr Peder og alle hans gode Mænd
 de sank til Havsens dybe, salte Grund;
 stor Skade det var for det kostelige Skib,
 det ligger nu paa Havsens Bund.

Ved Svend Grundtvig.